

II/33

9 III 1989

47

Kochani!

Dziękuję bardzo serdecznie za list, tak długi i wyrozumiały. Dowiedziałem się tak dużo o tej trojce z góry rodu Parz-Kowskich. Kolej na moja -

Imię przednika i prababki nie znam. Zgadza się, że w końcu przednik był księdzem grekokatolickim w Oleśku, dobrym i bardzo przydatnym parafian lubianym proboszczem. Prababka umarła młodo, przy drugim dziecku na gorączkę poporodową, a ponieważ księdzu nie wolno żenić się drugim raz, matych synów wychowywały ciotki. Nie wiem tylko, który z chłop-

rodz był starszy - Tudy cery
 mój dziadek. Jak mi wspomni-
 mata matka, oby dziadkowie wy-
 śleśli od oja wyjechać z semi-
 narium jermuckiego w Ołenu z
 rana zamiasz pobudki, Niech
 żyje Jezuś!

Mój dziadek miał na imię Ju-
 lian, babcia Karolina. Pych-
 nik pochodzita z Czerniowec
 z Rumuni. Tu nas anetryki
 polskie przepytaty się z greko-
 katolickimi rusyńskimi.

Julian i Karolina mieli osmero
 dzieci: wyjkowie Stefan, Roman,
 Genek i ciotki: Olga, Wloda, Włoz-
 dzia, Julia i moja mama Maria.
 Wujko Stefan z cocią Maryka,
 nie mieli dzieci. Wujko Roman
 z cocią Julią mieli czworo dzieci:

Marusia, Dunko, Stawek i Tołek
iżyż, Stawek we Lwowie i Tołek
w Toronto. Tołek ma dwóch sy-
now, wśe rod Paszkowkula mē
gimē języcze z mojej strony.
Wujko Cynek z cocią Andrią
mili trzech synów, najstarszy
umart, a Orest i Kornel są żywi
w czasie wojny i nie wiem, czy żyją.
A teraz z cocią Olga Chomiń-
ska miała dwóch dzieci Fawka i Nidzię.
Cocią Helusia (Jurkiewiczowa) miała
trzy dzieci Lurek, Botulau i Wiska.
Cocią Julia Mochnacka miała syna
Jurka - jest teraz w Krakowie. Coci
Helusi syn jest w Ameryce, córka też
i drugi syn umart. Dzieci coci Olgi
są żywi pomarli. Cocią Włodzia
Fojkova nie miała dzieci.
Moja mama Maria miała z tatą

prwork dróci: Klímek, ja, Zosia
 i Roman. W 1940 roku Klímek
 był aresztowany, Zosia chodziła
 do gimnazjum i mieszkała na
 stacji u swojej cioci Mici w Ho-
 rowie. Tymczasem w lutym
 1940 wywieziono nas: rodziców,
 mnie i Romcia w ten samy.
 Bardzo mroźny dzień wó do
 Koni A. S. R. K. Nie wiedzieliśmy
 wtedy, że już w czasie opuszcza-
 nia pragi rozdzielne. W lasach
 w Koni byliśmy artyery lata,
 nasz Kochany Romcio zaczął
 umierać na dyfteryt. Został w
 tych lasach: bórak i tyłko
 wilki mu wyją, i Zosia polatna
 siości. W 1944 roku przewiežio-
 no nas na Kuban, nad Czorne
 Morze, Krasnodarski Kraj i

Stamtąd w 1946 r. przewieziono nas do Koźle nad Odrą.

Klimek, jak wspominałem, był aresztowany, znalazł się w lagrze w ciorki koło Kirova. Główną dotychczasową do nas do Korni. W 1943 Klimek za nieprzyjęcie obywatelstwa radzieckiego (jak i wielu innych) został skazany na 8 lat lagru. Był w Niżnim Tajykie, koło Swerskowska, tam pracował w muście zielarza. Zbliżył się do bliska pieca z tym sortopomym rezerwem i został oparzony. Na całym plecach był jeden wielki bąbel. Ciężkie choroby leżał w szpitalu, a gdy trochę wydobrzeł, wzięto go do wojska Kozłowskiego. Przeżył walk

Wojny od Lenina do Berlina.
Pod Warszawą był ciężki runny
od strony. Gdy w szpitalu wy-
debrał, poszedł dalej do
Berlina. Po wojnie chorował przez
rocznik poszedł do cyrka, on
został przy wojsku i był w
Camoście. W 1916 r. w noc z
29-go na 10-ty marca ginie
od kuli tyfus „Bund” w Berlinie
mając 28 lat. Tak fatalnie się
zchorował, ginie wtedy, kiedy my
szehalidomy do niego i byliśmy
już w Przemyslu. Tato poszedł
na pocztę i nadszedł telegram,
on dostał ten telegram i
tak się ucieszył, że uwolnił się
z wojska i będzie z nami. Nie-
stety w nocy napad, ginie
16 żołnierzy, między innymi i on.